Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
NILS WAHL
της 4ης Φεβρουαρίου 2016 [1]

Υπόθεση C-211/15 P

Orange SA, πρώην France Télécom,
κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής

«Αίτηση αναιρέσεως — Κρατική ενίσχυση την οποία χορήγησε η Γαλλική Δημοκρατία στη France Télécom για τη μεταρρύθμιση του τρόπου χρηματοδοτήσεως των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που εργάζονται για τη France Télécom — Μείωση του αντισταθμίσματος που καταβάλλεται στο Δημόσιο από τη France Télécom — Απόφαση κηρύττουσα την ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά υπό ορισμένες προϋποθέσεις — Πλεονέκτημα — Κρίσιμο πλαίσιο αναφοράς — Αναγνώριση "διαρθρωτικού μειονεκτήματος»

1. Με την υπό κρίση αναίρεση, η Orange SA (στο εξής: Orange), πρώην France Télécom, ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 26ης Φεβρουαρίου 2015, Orange κατά Επιτροπής [2], με την οποία αυτό απέρριψε το αίτημά της περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2012/540/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 25/08 (πρώην NN 23/08) — Μεταρρύθμιση του τρόπου χρηματοδότησης των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που έχουν υπαχθεί στη France Télécom την οποία χορήγησε η Γαλλική Δημοκρατία στη France Télécom [3].

2. Μεταξύ των ζητημάτων που εγείρει η αναίρεση, το Δικαστήριο καλείται ιδίως να καθορίσει αν ορθώς το Γενικό Δικαστήριο επικύρωσε την επίδικη απόφαση όσον αφορά την ύπαρξη πλεονεκτήματος υπέρ της France Télécom. Θα πρέπει, ειδικότερα, να εξετασθεί αν το «πλαίσιο αναφοράς» που επέλεξε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, προκειμένου να εντοπίσει το πλεονέκτημα αυτό, ορίσθηκε ορθώς όσον αφορά τα επίδικα μέτρα τα οποία αποκαλούνται μέτρα «αντισταθμίσεως» και θεσπίσθηκαν στο ειδικό πλαίσιο χρηματοδοτήσεως των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που είχαν παλαιότερα εργαστεί για τη France Télécom.

3. Κατά τη γνώμη μου, η παρούσα υπόθεση προσφέρει μια όλως ιδιαίτερη ευκαιρία να διευκρινισθεί ότι, με την εξαίρεση της περιπτώσεως που πληροί τα κριτήρια τα οποία συνήχθησαν στην απόφαση Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg [4], το γεγονός ότι ένα κρατικό μέτρο σκοπεί στην απαλλαγή επιχειρήσεως από υποτιθέμενο διαρθρωτικό ή ανταγωνιστικό μειονέκτημα δεν μπορεί να αποκλείσει τον χαρακτηρισμό του μέτρου αυτού ως ενισχύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — T-385/12, EU:T:2015:117, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

3 — ΕΕ 2012, L 279, σ. 1, στο εξής: επίδικη απόφαση.

4 — C-280/00, EU:C:2003:415.

I – Το ιστορικό της διαφοράς

4. Το ιστορικό της διαφοράς, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, συνοψίζεται ως εξής:

«1 Τα μέτρα που αποτελούν αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας συνίστανται στις μεταβολές που επήλθαν το 1996 στο καθεστώς των επιβαρύνσεων της προσφεύγουσας, της Orange, πρώην France Télécom, σε σχέση με την πληρωμή συντάξεων του προσωπικού της που υπάγεται στο καθεστώς δημοσίου υπαλλήλου.

2 Το καθεστώς αυτό, το οποίο είχε θεσπιστεί κατά τη σύσταση, το 1990, της France Télécom ως αυτοτελούς επιχειρήσεως του Δημοσίου, με τον νόμο 90-568 της 2ας Ιουλίου 1990, σχετικά με την οργάνωση της δημόσιας υπηρεσίας των ταχυδρομείων και τηλεπικοινωνιών (*JORF* της 8ης Ιουλίου 1990, σ. 8069, στο εξής: νόμος του 1990), τροποποιήθηκε με τον νόμο 96-660 της 26ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τη δημόσια επιχείρηση France Télécom (*JORF* της 26ης Ιουλίου 1996, σ. 11398, στο εξής: νόμος του 1996). Το νέο καθεστώς θεσπίσθηκε με την ευκαιρία, αφενός, της μετατροπής της France Télécom σε ανώνυμη εταιρία καθώς και της εισαγωγής της στο χρηματιστήριο και του ανοίγματος μεγαλύτερου μέρους του κεφαλαίου της και, αφετέρου, της πλήρους απελευθερώσεως των αγορών στις οποίες ασκούσε τις δραστηριότητές της, στη Γαλλία και στα άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3 Όσον αφορά τις αρμοδιότητες σχετικά με τη χρηματοδότηση των ασφαλιστικών εισφορών του προσωπικού που υπάγεται στο καθεστώς δημοσίου υπαλλήλου, ο νόμος του 1996 τροποποίησε το αντιστάθμισμα που κατά τον νόμο του 1990 η France Télécom όφειλε να καταβάλει στο Δημόσιο Ταμείο για την εκκαθάριση και την καταβολή των συντάξεων των υπαλλήλων της τις οποίες χορηγεί το Δημόσιο (στο εξής: επίδικο μέτρο).

4 Ο νόμος του 1990 προέβλεπε ότι η France Télécom όφειλε να καταβάλει στο Δημόσιο Ταμείο, ως αντιστάθμισμα της εκκαθαρίσεως και της καταβολής των συντάξεων που χορηγούνται στους υπαλλήλους της, το ποσό της κρατήσεως από τις αποδοχές του υπαλλήλου, το ύψος της οποίας καθορίζεται από το άρθρο L. 61 του γαλλικού κώδικα συντάξεων γήρατος των δημοσίων υπαλλήλων και των στρατιωτικών, καθώς και πρόσθετη εισφορά που καθιστούσε δυνατή την εξ ολοκλήρου ανάληψη των τρεχουσών και μελλοντικών συνταξιοδοτικών δαπανών για τους συνταξιούχους συμβασιούχους υπαλλήλους.

5 Η France Télécom συμμετείχε επίσης στα επονομαζόμενα καθεστώτα “αντιστάθμισης” και “υπεραντιστάθμισης” που προβλέπουν εισφορά σε χρήμα με σκοπό να εξασφαλιστεί η ισορροπία μεταξύ των συνταξιοδοτικών συστημάτων των δημοσίων υπαλλήλων άλλων δημόσιων φορέων.

6 Ο νόμος του 1996 τροποποίησε ως εξής το αντιστάθμισμα που προέβλεπε το άρθρο 30 του νόμου του 1990. Πρώτον, η France Télécom ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει το ποσό της κράτησης από τις αποδοχές του υπαλλήλου, το ύψος της οποίας παρέμεινε αμετάβλητο σε σχέση με τον νόμο του 1990. Δεύτερον, υπέκειτο σε “εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα” που αντικατέστησε την προηγούμενη εργοδοτική εισφορά. Η νέα αυτή εισφορά βασιζόταν σε “συντελεστή ισότητας μεταξύ ανταγωνιστών”, ο οποίος με τη σειρά του βασιζόταν σε εξίσωση του επιπέδου των υποχρεωτικών κοινωνικών και φορολογικών εισφορών, που επιβάλλονται στους μισθούς, μεταξύ της France Télécom και των λοιπών επιχειρήσεων του τομέα των τηλεπικοινωνιών οι οποίες υπάγονται στο κοινό δίκαιο των κοινωνικών εισφορών, για τους κοινούς κινδύνους των μισθωτών ιδιωτικού δικαίου και των δημοσίων υπαλλήλων και κατ’ αποκλεισμό των μη κοινών κινδύνων στους μισθούς του προσωπικού ιδιωτικού δικαίου και των δημοσίων υπαλλήλων (ιδίως για τον κίνδυνο της ανεργίας και των αξιώσεων των μισθωτών σε περίπτωση δικαστικής εξυγιάνσεως ή εκκαθαρίσεως της επιχειρήσεως). Τρίτον, η France Télécom υπέκειτο σε “έκτακτη κατ’ αποκοπή εισφορά”, η οποία καθορίσθηκε με τον νόμο 96-1181 της 31ης Δεκεμβρίου 1996, περί δημοσιονομικού νόμου για το 1997 (*JORF* της 31ης Δεκεμβρίου 1996, σ. 19490), σε 37,5 δισεκατομμύρια γαλλικών

φράγκων (ήτοι 5,7 δισεκατομμύρια ευρώ). Η εισφορά αυτή περιελάμβανε, αφενός, τις ετήσιες προβλέψεις (ύψους 3,6 δισεκατομμυρίων ευρώ) που είχε συστήσει η France Télécom μέχρι το 1996 για να αντιμετωπίσει την επιβάρυνση των μελλοντικών συντάξεων των υπαλλήλων που προβλέπονταν τότε και, αφετέρου, πρόσθετο ποσό (ύψους 2,1 δισεκατομμυρίων ευρώ).

7 Επιπλέον, ο νόμος του 1996 εξαίρεσε τη France Télécom από το πεδίο εφαρμογής των καθεστώτων αντιστάθμισης και υπεραντιστάθμισης.

[…]

9 Με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 2008, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Γαλλική Δημοκρατία για την απόφασή της να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξέτασης, την οποία προβλέπει το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ (στο εξής: απόφαση ενάρξεως της διαδικασίας). Η Γαλλική Δημοκρατία κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 18 Ιουλίου 2008.

[…]

12 Στις 20 Δεκεμβρίου 2011, η Επιτροπή εξέδωσε την [επίδικη] απόφαση, η οποία κήρυξε την ενίσχυση συμβατή προς την κοινή αγορά υπό ορισμένες προϋποθέσεις.

13 Με την [επίδικη] απόφαση, η Επιτροπή κατέληξε ότι το επίδικο μέτρο αποτελούσε κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

14 Όσον αφορά, ιδίως, την εκτίμηση του οικονομικού πλεονεκτήματος, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι το επίδικο μέτρο χορηγούσε οικονομικό πλεονέκτημα στη France Télécom, καθόσον επέβαλλε νέα και επαχθή επιβάρυνση στο γαλλικό κράτος για την εκκαθάριση και καταβολή των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων της France Télécom, μειώνοντας το αντιστάθμισμα που η France Télécom είχε καταβάλει στο παρελθόν.

15 Συναφώς, η Επιτροπή, αφενός, υπολόγισε, στην αιτιολογική σκέψη 105 της [επίδικης] αποφάσεως, το ποσό της επίμαχης ενισχύσεως με βάση την ετήσια διαφορά μεταξύ της εργοδοτικής εισφοράς εξοφλητικού χαρακτήρα την οποία καταβάλλει η France Télécom κατ' εφαρμογή του νόμου του 1996 και των επιβαρύνσεων που θα είχε καταβάλει κατ' εφαρμογή του νόμου του 1990, και, αφετέρου, θεώρησε, στην αιτιολογική σκέψη 113 της [επίδικης] αποφάσεως, ότι η καταβολή της έκτακτης κατ' αποκοπή εισφοράς μείωσε το ποσό της ενισχύσεως από το οποίο επωφελήθηκε η France Télécom.

16 Η Επιτροπή διαπίστωσε επίσης ότι το επίδικο μέτρο ήταν επιλεκτικό διότι αφορούσε μόνο τη France Télécom, και νόθευε ή απειλούσε να νοθεύσει τον ανταγωνισμό διότι παρείχε στη France Télécom τη δυνατότητα να διαθέτει ελαφρυμένο ισολογισμό, ο οποίος της επέτρεπε να αναπτυχθεί ευκολότερα στις αγορές τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών άλλων κρατών μελών που απελευθερώνονταν σταδιακά, στη Γαλλία και σε άλλα κράτη μέλη.

17 Στη συνέχεια, η Επιτροπή προέβη σε αξιολόγηση της συμβατότητας του επίδικου μέτρου προς την εσωτερική αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ, και κατέληξε ότι το μέτρο αυτό δεν ήταν σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον δεν συνέβαλλε σε εξίσωση των όρων ανταγωνισμού. Κατά την Επιτροπή, το δημοσιονομικό αντιστάθμισμα που η France Télécom κατέβαλλε υπέρ του Δημοσίου δεν ισοδυναμούσε με όλες τις επιβαρύνσεις κοινωνικής ασφαλίσεως που περιελάμβανε ο προϋπολογισμός των ανταγωνιστών της France Télécom.

18 Επομένως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, για να ικανοποιηθεί το κριτήριο της συμμόρφωσης με το γενικό συμφέρον που προβλέπεται από το άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ, η συμβατότητα της επίμαχης ενισχύσεως προς την εσωτερική αγορά απαιτούσε η εργοδοτική

εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα που οφείλει να καταβάλει η France Télécom να υπολογίζεται και να εισπράττεται κατά τρόπο που να εξισώνει τα επίπεδα των συνολικών υποχρεωτικών κοινωνικών και φορολογικών επιβαρύνσεων επί των μισθών μεταξύ της France Télécom και των άλλων επιχειρήσεων του τομέα των τηλεπικοινωνιών που υπάγονται στο κοινό καθεστώς των κοινωνικών ασφαλιστικών εισφορών, λαμβάνοντας υπόψη και τους κινδύνους που δεν είναι κοινοί στους μισθωτούς του ιδιωτικού δικαίου και στους δημοσίους υπαλλήλους που απασχολεί η France Télécom. Η εισφορά αυτή έπρεπε να εισπράττεται από τη France Télécom από την ημέρα κατά την οποία το ύψος της έκτακτης κατ' αποκοπή εισφοράς, κεφαλαιοποιημένο με επιτόκιο προεξοφλήσεως που προκύπτει από την εφαρμογή της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μέθοδο καθορισμού των επιτοκίων αναφοράς και προεξοφλήσεως (ΕΕ 1996, C 232, σ. 10, στο εξής: ανακοίνωση σχετικά με τα επιτόκια αναφοράς), θα ανερχόταν στο ποσό των εισφορών και επιβαρύνσεων που η France Télécom θα έπρεπε να καταβάλει δυνάμει του άρθρου 30 του νόμου του 1990.

19 Το διατακτικό της [επίδικης] αποφάσεως έχει ως εξής:

"Άρθρο 1

Η κρατική ενίσχυση που απορρέει από τη μείωση του αντισταθμίσματος που καταβάλλεται στο κράτος για την εκκαθάριση και καταβολή των συντάξεων οι οποίες χορηγούνται, κατ' εφαρμογή του κώδικα συντάξεων γήρατος των δημοσίων υπαλλήλων και των στρατιωτικών, στους δημόσιους υπαλλήλους της France Télécom, κατ' εφαρμογή του νόμου [του 1996], για την τροποποίηση [του νόμου του 1990], κρίνεται συμβατή με την εσωτερική αγορά, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 2.

Άρθρο 2

Η εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα την οποία οφείλει η France Télécom βάσει του άρθρου 30 στοιχείο c του νόμου [του 1990], υπολογίζεται και εισπράττεται κατά τρόπο που να εξισώνει τα επίπεδα των συνολικών υποχρεωτικών κοινωνικών και φορολογικών επιβαρύνσεων επί των μισθών μεταξύ της France Télécom και των άλλων επιχειρήσεων του τομέα των τηλεπικοινωνιών οι οποίες υπάγονται στο κοινό δίκαιο των κοινωνικών παροχών.

Για να τηρήσει αυτόν τον όρο, το αργότερο εντός επτά μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης, η Γαλλική Δημοκρατία οφείλει:

α) να τροποποιήσει το άρθρο 30 του νόμου [του 1990] σχετικά με την οργάνωση της δημόσιας υπηρεσίας ταχυδρομείων και τηλεπικοινωνιών, καθώς και τις κανονιστικές ή άλλες πράξεις που εκδόθηκαν για την εφαρμογή του, κατά τρόπο ώστε η μέθοδος υπολογισμού και η είσπραξη της εργοδοτικής εισφοράς εξοφλητικού χαρακτήρα την οποία οφείλει η France Télécom να μην περιορίζεται μόνο στους κοινούς κινδύνους των μισθωτών ιδιωτικού δικαίου και των δημοσίων υπαλλήλων, αλλά να περιλαμβάνει επίσης και τους μη κοινούς κινδύνους·

β) να εισπράξει από την France Télécom, από την ημερομηνία κατά την οποία τα ποσά της έκτακτης εισφοράς, η οποία θεσπίστηκε με τον νόμο [του 1996], κεφαλαιοποιημένα με το επιτόκιο προεξόφλησης που προκύπτει από την εφαρμογή της [ανακοίνωσης σχετικά με τα επιτόκια αναφοράς] που εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, εξισώνονται με το ποσό των εισφορών και επιβαρύνσεων τις οποίες η France Télécom θα συνέχιζε να καταβάλλει κατ' εφαρμογή του άρθρου 30 του νόμου [του 1990] στην αρχική διατύπωσή του, εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα υπολογιζόμενη με βάση τους τρόπους που προσδιορίζονται στο στοιχείο α), συνεκτιμώντας τους κοινούς και τους μη κοινούς κινδύνους στους οποίους υπόκεινται οι μισθωτοί ιδιωτικού δικαίου και οι δημόσιοι υπάλληλοι".»

II – Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

5. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Αυγούστου 2012, η Orange άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

6. Προς στήριξη της προσφυγής της, η Orange προέβαλε τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλήθηκε από πλάνη περί το δίκαιο και περί την εκτίμηση καθώς και από παράβαση της υποχρεώσεως προς αιτιολόγηση, καθόσον η Επιτροπή χαρακτήρισε το επίδικο μέτρο ως κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Ο δεύτερος λόγος, ο οποίος προβλήθηκε επικουρικώς, αντλήθηκε από πλάνη περί το δίκαιο και περί την εκτίμηση κατά την εξέταση της συμβατότητας του επίδικου μέτρου προς την εσωτερική αγορά. Ο τρίτος λόγος, ο οποίος προβλήθηκε επίσης επικουρικώς, αντλήθηκε από πλάνη περί την εκτίμηση και από παράβαση της υποχρεώσεως προς αιτιολόγηση στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της περιόδου κατά την οποία η καθοριζομένη από την επίδικη απόφαση ενίσχυση εξουδετερώνεται από την έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά. Ο τέταρτος λόγος αντλήθηκε από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

7. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της και καταδίκασε την Orange στα δικαστικά έξοδα.

8. Την επίδικη απόφαση προσέβαλε και η Γαλλική Δημοκρατία, με προσφυγή που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Μαρτίου 2012 (υπόθεση T-135/12). Κατά της αποφάσεως που εκδόθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως αυτής[5], η οποία επίσης απέρριψε την προσφυγή και καταδίκασε τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα, δεν ασκήθηκε αναίρεση.

III – Τα αιτήματα των διαδίκων και η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

9. Η Orange ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί οριστικώς επί της ουσίας και να δεχθεί τα αιτήματα που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως·

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

10. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

11. Οι διάδικοι εξέθεσαν τις απόψεις τους εγγράφως και προφορικώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 3ης Δεκεμβρίου 2015.

5 — Απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής (T-135/12, EU:T:2015:116).

IV – Ανάλυση της αναιρέσεως

12. Προς στήριξη της αναιρέσεώς της, η αναιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους, οι οποίοι αντλούνται από πλάνες περί το δίκαιο στις οποίες υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς του, αντιστοίχως, της υπάρξεως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, της συμβατότητας του επίδικου μέτρου με την εσωτερική αγορά και της χρονικής περιόδου κατά την οποία η ενίσχυση που ορίζει η επίδικη απόφαση εξουδετερώνεται από την έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά.

13. Δεδομένου ότι τα ζητήματα που ανακύπτουν στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι δυσεπίλυτα, θα επικεντρώσω την ανάλυσή μου στον λόγο αυτόν, διευκρινίζοντας ότι, κατά τη γνώμη μου, οι τρεις άλλοι λόγοι που προβάλλει η αναιρεσείουσα δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερες δυσκολίες.

Α — *Προκαταρκτικές σκέψεις ως προς το πλαίσιο επεξεργασίας και ως προς τη φύση των επίδικων μέτρων*

14. Όπως επισήμανα εισαγωγικώς, η υπό κρίση υπόθεση αφορά εντελώς ειδικά εθνικά μέτρα αντισταθμίσεως, τα οποία θεσπίστηκαν στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως του καθεστώτος της France Télécom κατόπιν της ιδιωτικοποιήσεως της επιχειρήσεως αυτής.

15. Για να εξετάσω προσηκόντως τα κρίσιμα ζητήματα, θα ήταν σκόπιμο να προβώ σε ορισμένες υπομνήσεις και να παράσχω κάποιες διευκρινίσεις ως προς τη φύση των επίδικων μέτρων και ως προς το πλαίσιο της επεξεργασίας τους.

16. Δυνάμει του νόμου του 1990, η France Télécom συστάθηκε ως δημόσια επιχείρηση με νομική προσωπικότητα, ενώ στο παρελθόν αποτελούσε, μαζί με τη La Poste, Γενική Διεύθυνση του γαλλικού Υπουργείου Ταχυδρομείων και Τηλεπικοινωνιών.

17. Παρά την ως άνω τροποποίηση του καταστατικού της, συνέχισε να προσλαμβάνει προσωπικό υπό καθεστώς δημοσίου υπαλλήλου, τούτο δε μέχρι το 1997.

18. Στο πλαίσιο συνεχίσεως της προηγούμενης δημοσιονομικής πρακτικής σε θέματα προϋπολογισμού όσον αφορά τη χρηματοδότηση των συντάξεων των πρώην δημοσίων υπαλλήλων της France Télécom, ο νόμος του 1990 προέβλεπε, στο άρθρο 30, αφενός, ότι η εκκαθάριση και η καταβολή των συντάξεων που χορηγούνται στους δημόσιους υπαλλήλους της France Télécom γίνονταν από το Δημόσιο και, αφετέρου, ως αντιστάθμισμα, ότι η France Télécom ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει στο Δημόσιο Ταμείο όχι μόνο το ποσό της κρατήσεως από τις αποδοχές των υπαλλήλων της, αλλά και «πρόσθετη εισφορά» που καθιστούσε δυνατή την εξ ολοκλήρου ανάληψη των συνταξιοδοτικών δαπανών για τους συνταξιούχους υπαλλήλους της.

19. Η πρόσθετη εισφορά, επονομαζόμενη «εργοδοτική», την οποία όφειλε να καταβάλει η France Télécom, είχε καθοριστεί ως η διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των συντάξεων που καταβάλλει το Γαλλικό Δημόσιο και του μέρους που καταβάλλουν οι εν ενεργεία δημόσιοι υπάλληλοι επί των αποδοχών τους.

20. Με άλλα λόγια, η France Télécom έπρεπε να αναλάβει το σύνολο των συνταξιοδοτικών δαπανών των συνταξιούχων δημοσίων υπαλλήλων της (συμπεριλαμβανομένων των πρώην υπαλλήλων του Υπουργείου Ταχυδρομείων και Τηλεπικοινωνιών), αφαιρουμένου του ποσού της κρατήσεως επί των αποδοχών των εν ενεργεία υπαλλήλων της.

21. Σημειώνεται ότι, εν τοις πράγμασι, η France Télécom καταλόγιζε τις δαπάνες για τις συντάξεις με βάση τις καταβαλλόμενες εισφορές. Επειδή ήταν βέβαιο ότι οι δαπάνες αυτές θα αυξάνονταν, λαμβάνοντας υπόψη την προβλέψιμη εξέλιξη των συντάξεων γήρατος που έπρεπε να καταβληθούν στους παλαιούς υπαλλήλους της, η France Télécom καταχωρούσε επίσης στους λογαριασμούς της μια ετήσια πρόβλεψη για να καλύψει την εκτιμώμενη επίπτωση των μελλοντικών αυξήσεων των εισφορών σε περίοδο 30 ετών. Το ποσό της προβλέψεως που καταγράφηκε με τον τρόπο αυτό μέχρι το 1996 ήταν περίπου 3,6 δισεκατομμύρια ευρώ [6].

22. Με τον νόμο του 1996, η France Télécom μετατράπηκε σε ανώνυμη εταιρία του γαλλικού δικαίου. Αν και η France Télécom έπαψε να προσλαμβάνει δημοσίους υπαλλήλους ήδη από το 1997, το υφιστάμενο σώμα των δημοσίων υπαλλήλων της εταιρίας εξακολουθούσε να εργάζεται σε αυτήν, διατηρώντας την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου και τις σχετικές εγγυήσεις, συμπεριλαμβανομένων όρων απασχολήσεως ταυτοσήμων με αυτούς των δημοσίων υπαλλήλων.

23. Όμως, το ποσό που προερχόταν από τις κρατήσεις επί των αποδοχών των εν ενεργεία υπαλλήλων της France Télécom μειωνόταν κατά τον ρυθμό των συνταξιοδοτήσεών τους, ενώ οι αποχωρήσεις αυτές ηύξαναν, ταυτοχρόνως, τις δαπάνες για τις εν λόγω συντάξεις, οπότε η πρόσθετη εισφορά έπρεπε διαρκώς να αυξάνει (μέχρις ότου το ποσοστό θνησιμότητας των συνταξιούχων να υπερβεί το ποσοστό των νέων προσλήψεων).

24. Υπό τις συνθήκες αυτές ο Γάλλος νομοθέτης τροποποίησε το καθεστώς χρηματοδοτήσεως των συντάξεων των υπαλλήλων της France Télécom.

25. Δυνάμει του νόμου του 1996, η France Télécom υπόκειται στο εξής μόνο στην καταβολή εξοφλητικής εισφοράς που παρέχει τη δυνατότητα να εξισώνονται τα επίπεδα των κοινωνικών ασφαλιστικών εισφορών επί των μισθών μεταξύ της France Télécom και των άλλων επιχειρήσεων του τομέα των τηλεπικοινωνιών, έναντι κινδύνων οι οποίοι είναι κοινοί και για τους μισθωτούς του κοινού δικαίου και για τους δημοσίους υπαλλήλους. Τούτο σημαίνει ότι η χρηματοοικονομική επιβάρυνση της France Télécom περιορίζεται στην καταβολή εισφοράς, αλλά ότι οι δαπάνες για την καταβολή των συντάξεων των παλαιών υπαλλήλων της επιβαρύνουν το Δημόσιο. Τούτο σημαίνει επίσης ότι η France Télécom δεν πληρώνει ορισμένες εισφορές που καταβάλλουν οι ανταγωνιστές της για την ασφάλιση των κινδύνων που δεν είναι κοινοί μεταξύ μισθωτών και δημοσίων υπαλλήλων και ιδίως για τον κίνδυνο της ανεργίας και των αξιώσεων των μισθωτών σε περίπτωση δικαστικής εξυγιάνσεως ή εκκαθαρίσεως της επιχειρήσεως.

26. Τέλος, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η μεταρρύθμιση του τρόπου χρηματοδοτήσεως των συντάξεων της France Télécom συνέπεσε με την πλήρη απελευθέρωση των αγορών των τηλεπικοινωνιών σε ευρωπαϊκό επίπεδο και, κατά συνέπεια, παρήγαγε ενδεχομένως τα αποτελέσματά της σε μια αγορά που άνοιγε σταδιακά στον ανταγωνισμό. Πράγματι, η Επιτροπή επισήμανε, στην αιτιολογική σκέψη 49 της επίδικης αποφάσεως, ότι «η επιθυμία να ευνοηθεί η επέκταση της France Télécom και σε άλλες ευρωπαϊκές αγορές εκτός Γαλλίας εκφράζεται καθαρά με τον νόμο του 1996 και το άνοιγμα της επιχείρησης σε ιδιωτικά κεφάλαια, όπως προκύπτει από τις δηλώσεις κατά τη συζήτηση του νόμου».

6 — Βλ. αιτιολογική σκέψη 19 της επίδικης αποφάσεως.

Β — *Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση των προϋποθέσεων που πρέπει να συντρέχουν για να χαρακτηρισθεί το επίδικο μέτρο ως « κρατική ενίσχυση» κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ*

27. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί την ορθότητα του χαρακτηρισμού του επίδικου μέτρου ως «κρατικής ενισχύσεως» υπό πλείονες πτυχές, οι οποίες αλληλεπικαλύπτονται εν μέρει. Επισημαίνω, ιδίως, ότι καθόσον η προβληματική του εντοπισμού οικονομικού πλεονεκτήματος κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, αντικείμενο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, συνδέεται άρρηκτα με αυτή του επιλεκτικού χαρακτήρα του επίμαχου μέτρου, τον οποίο αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, τα ζητήματα αυτά θα μπορούσαν να συνεξετασθούν.

28. Παρά τη διαπίστωση αυτή, θεώρησα προτιμότερο, χάριν ευκολίας στην ανάγνωση, να απαντήσω στον πρώτο λόγο αναιρέσεως ακολουθώντας, στο μέτρο του δυνατού, τη δομή της επιχειρηματολογίας την οποία προέβαλε η αναιρεσείουσα.

1. Επί του πρώτου σκέλους που αντλείται από πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμηση της υπάρξεως πλεονεκτήματος

α) Η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας

29. Η Orange διατείνεται, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της υπάρξεως πλεονεκτήματος, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, υπέρ της France Télécom. Κατά την αναιρεσείουσα, το επίδικο μέτρο, δηλαδή η ελάφρυνση των συνταξιοδοτικών εισφορών που πρέπει να καταβάλει η France Télécom, την οποία επέφερε ο νόμος του 1996, αποσκοπούσε στην αντιστάθμιση αυτού που χαρακτηρίζει ως «διαρθρωτικό μειονέκτημα». Το μειονέκτημα αυτό απορρέει από τον νόμο του 1990, ο οποίος προκάλεσε σημαντικές δαπάνες όσον αφορά τη χρηματοδότηση των συντάξεων των παλαιών υπαλλήλων της σε σχέση με τις δαπάνες που βάρυναν άλλους ανταγωνιστές επιχειρηματίες. Επομένως, το επίδικο μέτρο δεν είχε ως συνέπεια να περιέλθει η France Télécom σε ευνοϊκότερη θέση ως προς τον ανταγωνισμό σε σχέση με τις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις.

30. Η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας διαρθρώνεται σχηματικά σε τρία σημεία.

31. Πρώτον, διατείνεται ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 42 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο αντισταθμιστικός χαρακτήρας του επίδικου μέτρου δεν αποκλείει τον χαρακτηρισμό του ως κρατικής ενισχύσεως, με τη μοναδική εξαίρεση των περιπτώσεων κατά τις οποίες η επίμαχη κρατική παρέμβαση πρέπει να θεωρηθεί ως αντιπαροχή για τις υπηρεσίες που παρέχουν οι επιφορτισμένες με την παροχή υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος επιχειρήσεις, για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας, σύμφωνα με τις αρχές που διατυπώθηκαν στην απόφαση Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg[7]. Η αναιρεσείουσα εκτιμά συναφώς ότι η ερμηνεία ορισμένων αποφάσεων του Δικαστηρίου[8] και του Γενικού Δικαστηρίου[9] όπως αποτυπώθηκε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι εσφαλμένη.

32. Δεύτερον, η Orange εκτιμά ότι η άποψή της, στηριζόμενη στην ύπαρξη διαρθρωτικού πλεονεκτήματος, βρίσκει στέρεο έρεισμα στην απόφαση Enirisorse[10], αντιθέτως προς ό,τι δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 39 έως 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

7 — C-280/00, EU:C:2003:415.

8 — Απόφαση Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368, σκέψεις 90 έως 92).

9 — Απόφαση British Telecommunications και BT Pension Scheme Trustees κατά Επιτροπής (T-226/09 και T-230/09, EU:T:2013:466, σκέψη 71).

10 — C-237/04, EU:C:2006:197.

33. Τρίτο και τελευταίο σημείο, η Orange υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως όρισε, στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το πλαίσιο αναφοράς, δηλαδή τη «συνήθη» περίπτωση που παρέχει τη δυνατότητα καθορισμού της καταστάσεως η οποία έχει κατά κανόνα εφαρμογή. Εν προκειμένω, θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη ως σημείο αναφοράς το καθεστώς που εφαρμόζεται στις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις για τις εισφορές στη χρηματοδότηση των συντάξεων του προσωπικού τους, και όχι το καθεστώς που θα προέκυπτε από την κατάσταση της France Télécom εάν εξακολουθούσε να ισχύει ο νόμος του 1990.

β) Εκτίμηση

34. Πριν εξετασθούν διεξοδικότερα οι διάφορες πτυχές της επιχειρηματολογίας της αναιρεσείουσας —οι οποίες, σε τελική ανάλυση, ανάγονται στην ίδια προβληματική—, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, θεωρούνται ιδίως ενισχύσεις οι παρεμβάσεις οι οποίες, υπό διάφορες μορφές, ελαφρύνουν τις επιβαρύνσεις τις οποίες κανονικά φέρει ο προϋπολογισμός ορισμένης επιχειρήσεως και οι οποίες, εξ αυτού του λόγου, χωρίς να είναι επιδοτήσεις υπό τη στενή έννοια του όρου, είναι της ιδίας φύσεως ή έχουν ίδια αποτελέσματα [11]. Το Δικαστήριο διευκρίνισε, ειδικότερα, ότι οι δαπάνες που συνδέονται με την αμοιβή των εργαζομένων σε μια επιχείρηση επιβαρύνουν, εκ της φύσεώς τους, τον προϋπολογισμό της επιχειρήσεως, ανεξάρτητα από το αν οι δαπάνες αυτές απορρέουν ή όχι από νομικές υποχρεώσεις ή από συλλογικές συμβάσεις [12].

35. Επιπλέον, κατά πάγια επίσης νομολογία, η έννοια του «πλεονεκτήματος» που είναι σύμφυτη με τον χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως έχει αντικειμενικό χαρακτήρα, ανεξαρτήτως της αιτιολογίας που παραθέτει η αρχή η οποία θεσπίζει το επίμαχο μέτρο. Επομένως, η φύση των σκοπών που επιδιώκονται με τα κρατικά μέτρα και η δικαιολόγησή τους ουδεμία επιρροή ασκούν επί του χαρακτηρισμού τους ως κρατικής ενισχύσεως. Ειδικότερα, το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ δεν διακρίνει μεταξύ των κρατικών παρεμβάσεων αναλόγως της αιτίας ή των σκοπών τους, αλλά τις ορίζει σε συνάρτηση με τα αποτελέσματά τους [13].

36. Παραδόξως, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε ρητώς στο πλαίσιο του υπό εξέταση σκέλους [14] το σημείο αφετηρίας για την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου, όπως διατυπώθηκε στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Στη σκέψη αυτή αναφέρεται ότι, «[ε]ν προκειμένω, είναι σαφές ότι μειώνοντας τις ασφαλιστικές εισφορές δυνάμει του νόμου του 1990, ο νόμος του 1996 βελτίωσε τη νομική κατάσταση της France Télécom σε σχέση με το προηγούμενο καθεστώς και, κατά συνέπεια, χορήγησε, κατ' αρχήν, πλεονέκτημα στην επιχείρηση αυτή».

37. Πάντως, ανακύπτει εν προκειμένω το ζήτημα αν το Γενικό Δικαστήριο, επικυρώνοντας την προσέγγιση που υιοθέτησε η Επιτροπή στην επίδικη απόφαση, πλανήθηκε, κατά τον έναν ή τον άλλον τρόπο, ως προς τη μεθοδολογία του προσδιορισμού ενός πλεονεκτήματος. Παρά τον σχετικώς τεχνικό χαρακτήρα των επίμαχων μέτρων, η επιλογή του κρίσιμου σημείου αναφοράς, το οποίο αποδεικνύεται κομβικό προκειμένου να εντοπισθεί το οικονομικό πλεονέκτημα υπέρ της France Télécom και, κατά συνέπεια, να χαρακτηρισθούν τα μέτρα αυτά ως «κρατικές ενισχύσεις», κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, μπορεί να ελεγχθεί στο πλαίσιο της κατ' αναίρεση δίκης [15].

11 — Αποφάσεις France Télécom κατά Επιτροπής (C-81/10 P, EU:C:2011:811, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), καθώς και Eventech (C-518/13, EU:C:2015:9, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

12 — Απόφαση Βέλγιο κατά Επιτροπής (C-5/01, EU:C:2002:754, σκέψη 39).

13 — Αποφάσεις France Télécom κατά Επιτροπής (C-81/10 P, EU:C:2011:811, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), καθώς και BVVG (C-39/14, EU:C:2015:470, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

14 — Αντιθέτως, προσήψε στο Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ότι διαπίστωσε απλώς ότι ο νόμος του 1996 είχε βελτιώσει τη χρηματοοικονομική κατάσταση της France Télécom «χωρίς να αναλύει το αποτέλεσμα, πραγματικό ή δυνητικό, επί της επίμαχης αγοράς».

15 — Τούτο δε μολονότι ορισμένες πτυχές της επιχειρηματολογίας της Orange μοιάζουν είτε με απλή επανάληψη επιχειρημάτων που ήδη προβλήθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου είτε με εκτίμηση και χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών που ήδη διαπιστώθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο.

38. Συναφώς, υπενθυμίζω ότι η Επιτροπή δέχθηκε ως «κανονικό καθεστώς», δηλαδή ως καθεστώς αναφοράς από το οποίο παρεκκλίνει το επίδικο μέτρο που θεσπίσθηκε το 1996, το καθεστώς που εφαρμόζεται στις συντάξεις των υπαλλήλων της France Télécom από την ιδιωτικοποίησή της, η οποία έλαβε χώρα το 1990. Η επιλογή αυτή επικυρώθηκε από το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 37 επ. της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

39. Η επιλογή αυτή είναι, κατά τη γνώμη μου, ορθή.

40. Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την απόφαση Enirisorse [16], μολονότι είναι αληθές ότι, δυνάμει της αποφάσεως αυτής, ένα μέτρο δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως κρατική ενίσχυση όταν επιδιώκει απλώς να μην επιβαρυνθεί ο προϋπολογισμός του δικαιούχου με μια δαπάνη η οποία, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα υφίστατο, πρέπει ακόμη να αποδειχθεί ότι το επίδικο μέτρο συνδέεται με προηγούμενο κρατικό μέτρο και ότι αυτό αποσκοπεί στην εξουδετέρωση των συνεπειών του εν λόγω μέτρου. Η απόφαση Enirisorse δεν αποσκοπεί στην καθιέρωση οιασδήποτε θεωρίας για το διαρθρωτικό μειονέκτημα, αλλά αφορά, όπως ορθώς τόνισε το Γενικό Δικαστήριο, την εντελώς ειδική περίπτωση καθεστώτος που παρεκκλίνει διττώς από το κοινό δίκαιο.

41. Πράγματι, επιβάλλεται να τονισθεί ότι η απόφαση Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) αφορούσε ένα εντελώς ειδικό κρατικό μέτρο σχετικό με γενικό κανόνα του αστικού δικαίου, ο οποίος επέτρεπε την αποχώρηση των μετόχων εταιρίας με απόδοση της αξίας των μετοχών μόνο σε περιοριστικά απαριθμούμενες περιπτώσεις. Κατά παρέκκλιση από τον γενικό αυτό κανόνα, ο Ιταλός νομοθέτης είχε προβλέψει ότι οι μέτοχοι της εταιρίας Sotocarbo και μόνον αυτοί είχαν τη δυνατότητα να αποχωρήσουν σε ορισμένες περιπτώσεις επωφελούμενοι ταυτοχρόνως της αποδόσεως της αξίας των μετοχών τους. Η ως άνω συνιστώσα παρέκκλιση ευχέρεια διαμορφώθηκε από νόμο ο οποίος θεσπίσθηκε μερικά χρόνια αργότερα και προέβλεπε ότι, εφόσον οι μέτοχοι της Sotocarbo, μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν η εταιρία Enirisorse, έκαναν χρήση της ευχέρειας αποχωρήσεως, δεν θα τους αποδιδόταν εφεξής η αξία των μετοχών τους. Το μέτρο αυτό αποσκοπούσε ακριβώς στην εξουδετέρωση του πλεονεκτήματος που είχαν αντλήσει οι εν λόγω μέτοχοι από την εφαρμογή του ως άνω καθεστώτος, με την επιβολή σε αυτούς, για την άσκηση της εξαιρετικής ευχέρειας αποχωρήσεως, της υποχρεώσεως παραιτήσεως από κάθε δικαίωμα επί της περιουσίας της εταιρίας και εισφοράς των μεριδίων που ακόμη οφείλονταν. Επομένως, το μέτρο επιδίωκε να μην επιβαρυνθεί ο προϋπολογισμός της επίμαχης εταιρίας με μια επιπλέον δαπάνη, δηλαδή την απόδοση της αξίας των μετοχών των εταιριών μετόχων, η οποία δεν προβλεπόταν από το καθεστώς που εφαρμοζόταν υπό κανονικές συνθήκες.

42. Στην υπόθεση εκείνη, η ρεαλιστική λύση που υιοθέτησε το Δικαστήριο στηριζόταν στο γεγονός ότι το επίδικο μέτρο συνδεόταν άρρηκτα με το καθεστώς εξαιρέσεως που ίσχυε προηγουμένως. Το μέτρο αυτό, το οποίο εξουδετέρωνε απλώς το πλεονέκτημα που είχε παρασχεθεί προηγουμένως στην Enirisorse, υπό τη μορφή εξαιρετικής ευχέρειας αποχωρήσεως, δεν εξασφάλιζε κανένα οικονομικό πλεονέκτημα στην επιχείρηση Sotacarbo [17].

43. Τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

44. Πράγματι, η France Télécom όφειλε, δυνάμει του νόμου του 1990, ειδική εισφορά η οποία διακρίνεται σαφώς από την εισφορά που επιβάλλεται δυνάμει του κοινού καθεστώτος των συντάξεων, αλλά δεν μπορεί να θεωρηθεί ως παρέκκλιση από το κοινό δίκαιο, καθόσον οι εισφορές για τις συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων δεν υπάγονταν, στο παρελθόν, στο κοινό καθεστώς των

16 — C-237/04, EU:C:2006:197, σκέψεις 43 έως 49.

17 — Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Poiares Maduro στην υπόθεση Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:21, σημείο 32).

συνταξιοδοτικών εισφορών. Πράγματι, το σύστημα χρηματοδοτήσεως των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων απορρέει από ένα καθεστώς νομικά διακριτό και σαφώς διαχωρισμένο από το καθεστώς που ισχύει για τους υπαλλήλους ιδιωτικού δικαίου, όπως οι μισθωτοί των ανταγωνιστών της France Télécom.

45. Ειδικότερα, δεν είναι σαφές ότι οι εισφορές που αφορούν τις δαπάνες για τις συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων υπάγονται στο κοινό καθεστώς των συνταξιοδοτικών εισφορών, πράγμα που θα μπορούσε να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι το καθεστώς αυτό συνιστά το καθεστώς που εφαρμόζεται υπό κανονικές συνθήκες εν προκειμένω. Αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η Orange, το επίδικο μέτρο δεν επιδιώκει να μην υποβληθεί η France Télécom σε μια επιπλέον δαπάνη η οποία, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα έπρεπε να επιβαρύνει τον προϋπολογισμό της. Εν προκειμένω, δεν μπορεί βασίμως να υποστηριχθεί ότι το καθεστώς που εφαρμόζεται από το 1996 σκοπούσε στην αντιστάθμιση των απορρεουσών από ειδικό καθεστώς πρόσθετων δαπανών οι οποίες βάρυναν τη France Télécom και από τις οποίες απαλλάσσονταν οι ανταγωνίστριες επιχειρήσεις που υπάγονταν στο κοινό δίκαιο υπό κανονικές συνθήκες της αγοράς.

46. Βεβαίως, ουδόλως αμφισβητείται ότι εμπίπτουν στην έννοια της «κρατικής ενισχύσεως», κατά το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, μέτρα χορηγούμενα με χρήση κρατικών πόρων, τα οποία περιάγουν την επωφελούμενη επιχείρηση σε *ευνοϊκότερη οικονομική θέση σε σχέση με εκείνη των ανταγωνιστών της* ή πρέπει να θεωρηθούν ως *οικονομικό πλεονέκτημα το οποίο δεν θα είχε η δικαιούχος επιχείρηση υπό κανονικές συνθήκες αγοράς*[18].

47. Φρονώ ότι η αναφορά στις *κανονικές συνθήκες αγοράς* και/ή στην *κατάσταση των άλλων ανταγωνιστών* έχει νόημα μόνο στην περίπτωση κατά την οποία μια συγκριτική εξέταση είναι ευκταία λαμβανομένου υπόψη του συγκεκριμένου επίμαχου μέτρου, όταν αυτό δεν μπορεί, καθαυτό και εξεταζόμενο μεμονωμένα, να θεωρηθεί ως «θετική παροχή» ή ως μέτρο ισοδύναμο προς θετική παροχή. Με άλλα λόγια, η νομολογία αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην περίπτωση κατά την οποία διαπιστώνεται σαφώς ο ad hoc χαρακτήρας του επίμαχου μέτρου, όπως συμβαίνει εν προκειμένω λαμβανομένης υπόψη της μεταβολής του καθεστώτος της France Télécom. Εντοπίζω, άλλωστε, κάποια ασυνέπεια στο να υποστηρίζεται, από τη μία πλευρά, ότι η France Télécom αντιμετωπίζει, λόγω του νόμου του 1990, διαρθρωτικό μειονέκτημα —το οποίο την περιάγει τρόπον τινά σε όλως ιδιαίτερη θέση— και, από την άλλη πλευρά, ότι πρέπει να αξιολογηθεί η ύπαρξη οικονομικού πλεονεκτήματος υπό το πρίσμα των «κανονικών συνθηκών της αγοράς».

48. Δεύτερον, ούτε το επιχείρημα που αντλεί η Orange, γενικότερα, από το ότι το επίδικο μέτρο αποσκοπούσε στην απαλλαγή της από ένα διαρθρωτικό μειονέκτημα ή πρόβλημα είναι πειστικό.

49. Πράγματι, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι το γεγονός ότι ένα κράτος μέλος επιδιώκει να επιτύχει την προσέγγιση, μέσω μονομερών μέτρων, των όρων ανταγωνισμού που ισχύουν σε ορισμένο οικονομικό τομέα με αυτούς που επικρατούν σε άλλα κράτη μέλη δεν μπορεί να απαλλάξει τα μέτρα αυτά από τον χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως[19].

50. Η νομολογία αυτή αποτελεί άμεση προέκταση του κανόνα κατά τον οποίο, για τον χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως, δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι αιτίες ή οι στόχοι του μέτρου αυτού, εφόσον σημασία έχουν μόνο τα αποτελέσματά του. Επομένως, είμαι της γνώμης ότι το γεγονός ότι μια κρατική αρχή επιδιώκει να αντισταθμίσει, με τη θέσπιση ειδικών μέτρων, την επιβολή ειδικών εισφορών, που απορρέουν από τη μεταβολή του καθεστώτος συγκεκριμένου φορέα, αλλά δεν συνδέονται με την εκπλήρωση υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται

18 — Βλ., στο πνεύμα αυτό, αποφάσεις Libert κ.λπ. (C-197/11 και C-203/11, EU:C:2013:288, σκέψη 83 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), και Γαλλία κατά Επιτροπής (C-559/12 P, EU:C:2014:217, σκέψη 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

19 — Βλ. απόφαση Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368, σκέψη 95 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), με την οποία αναιρέθηκε, ως προς την πτυχή αυτή, η περιπτωσιολογική προσέγγιση που προέκρινε το Γενικό Δικαστήριο στην απόφαση Hotel Cipriani κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-254/00, T-270/00 και T-277/00, EU:T:2008:537).

στην απόφαση Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg [20], δεν μπορεί να απαλλάξει τα μέτρα από τον χαρακτήρα οικονομικού πλεονεκτήματος ικανού να χαρακτηρισθεί ως «κρατική ενίσχυση», κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Μολονότι το Γενικό Δικαστήριο έχει ενίοτε παρεκκλίνει από τον κανόνα αυτό, οι περιπτώσεις που έχουν καταγραφεί [21] παραμένουν, εξ όσων γνωρίζω, μεμονωμένες [22] και, εν πάση περιπτώσει, δεν επικυρώθηκαν από το Δικαστήριο [23].

51. Ο κανόνας αυτός επιβεβαιώνεται τρόπον τινά και από το γεγονός ότι η αντιστάθμιση των διαρθρωτικών μειονεκτημάτων μπορεί ενδεχομένως να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εξετάσεως της συμβατότητας συγκεκριμένου μέτρου που συνιστά κρατική ενίσχυση με την κοινή αγορά, σύμφωνα με το άρθρο 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, όπως αυτά που λαμβάνουν τη μορφή περιφερειακών [24] ή περιβαλλοντικών [25] ενισχύσεων.

52. Εν πάση περιπτώσει και όπως επισήμανα προηγουμένως όσον αφορά τη βάση του επίδικου μέτρου, ουδόλως έχω πειστεί ότι η France Télécom υπέστη, κατά κυριολεξία, λόγω της θεσπίσεως του νόμου του 1990, διαρθρωτικό ή ανταγωνιστικό μειονέκτημα, στην άρση του οποίου αποσκοπούσε ο νόμος του 1996.

53. Φρονώ ότι ο νόμος του 1990 είχε ως αποτέλεσμα τη θέσπιση εντελώς ειδικού καθεστώτος χρηματοδοτήσεως των συντάξεων των παλαιών υπαλλήλων της France Télécom. Κατ' εφαρμογή του καθεστώτος αυτού, το Δημόσιο και μόνον υποχρεούται, σε τελική ανάλυση, να καταβάλλει τις συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων.

54. Αντικείμενο του νόμου αυτού είναι η ρύθμιση του ανταλλάγματος το οποίο πρέπει να καταβάλλει η France Télécom για τους δημοσίους υπαλλήλους που τίθενται στη διάθεσή της και το οποίο αποδεδειγμένως δεν την περιήγαγε, αφεαυτού, σε μειονεκτική θέση.

55. Όπως επισήμανε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 104 της επίδικης αποφάσεως, χωρίς αυτό να αμφισβητηθεί σοβαρά από την αναιρεσείουσα πρωτοδίκως, η επιβάρυνση από την οποία απηλλάγη η France Télécom δεν ήταν ούτε νέα, εφόσον ο νόμος του 1990 συνέχιζε την προηγούμενη δημοσιονομική πρακτική, ούτε απρόβλεπτη, εφόσον η επιχείρηση έκανε προβλέψεις γι' αυτό τον σκοπό, ούτε επιβλήθηκε κατά παρέκκλιση από το κοινό δίκαιο ασφαλιστικών εισφορών, εφόσον αυτό δεν εφαρμόζεται στο αντιστάθμισμα το οποίο καταβάλλει η France Télécom.

56. Το γεγονός ότι η χρηματοοικονομική επιβάρυνση που επιβλήθηκε στη France Télécom δυνάμει του νόμου του 1990 εξελήφθη στη συνέχεια ως δυσμενής, ή και υπερβολική, λόγω του μειούμενου αριθμού των εν ενεργεία υπαλλήλων της που καταβάλλουν εισφορές δεν έχει καμία σχέση με την ύπαρξη διαρθρωτικού πλεονεκτήματος. Η κατάσταση αυτή οφείλεται στην επιλογή του νομοθέτη να διατηρήσει ορισμένους δημοσίους υπαλλήλους στους κόλπους της France Télécom, με τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα που απορρέουν από την επιλογή αυτή, παρά τη μεταβολή του καθεστώτος της France Télécom.

20 — C-280/00, EU:C:2003:415.

21 — Αποφάσεις Danske Busvognmænd κατά Επιτροπής (T-157/01, EU:T:2004:76, σκέψεις 196 επ.), καθώς και Hotel Cipriani κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-254/00, T-270/00 και T-277/00, EU:T:2008:537, σκέψεις 86 επ.).

22 — Τούτο επιβεβαιώνεται από πιο πρόσφατες αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου (βλ., ιδίως, απόφαση British Telecommunications και BT Pension Scheme Trustees κατά Επιτροπής, T-226/09 και T-230/09, EU:T:2013:466, σκέψη 71, και διάταξη Stahlwerk Bous κατά Επιτροπής, T-172/14 R, EU:T:2014:558, σκέψη 59).

23 — Βλ. απόφαση Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368, σκέψεις 92 και 94 έως 96).

24 — Βλ., ιδίως, στη λεγόμενη υπόθεση «des Açores», απόφαση Πορτογαλία κατά Επιτροπής (C-88/03, EU:C:2006:511, σκέψη 77).

25 — Βλ. απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (C-279/08 P, EU:C:2011:551, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57. Τρίτον, σε συνέχεια όσα ανέφερα ανωτέρω σχετικά με την ορθή, κατ' εμέ, ερμηνεία της αποφάσεως Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197), οφείλω να τονίσω ότι το επιλεγέν πλαίσιο αναφοράς, δηλαδή η «κανονική κατάσταση» προς την οποία πρέπει να συγκριθεί η κατάσταση που δημιουργεί το επίμαχο μέτρο, δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς το «καθεστώς που εφαρμόζεται στις ανταγωνίστριες της France Télécom επιχειρήσεις για τις εργοδοτικές εισφορές συντάξεως που προβλέπει το γενικό καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως». Η ύπαρξη οικονομικού πλεονεκτήματος δεν μπορεί να κριθεί ανάλογα με την επιβάρυνση που υφίστανται οι ανταγωνιστές της France Télécom σε σχέση με τις εισφορές του γενικού συστήματος, για τον απλό λόγο ότι η επιβάρυνση που υφίσταται η France Télécom για τη χρηματοδότηση των συντάξεων του προσωπικού της που είχε παλαιότερα την ιδιότητα δημοσίου υπαλλήλου δεν έχει σχέση με το εν λόγω γενικό καθεστώς.

58. Η θέσπιση του νόμου του 1990 αποτελούσε προέκταση του μέχρι τούδε ισχύοντος συστήματος χρηματοδοτήσεως των συντάξεων. Αντιθέτως, ο νόμος του 1996 μετέβαλε ριζικά τη χρηματοοικονομική επιβάρυνση που υφίστατο η France Télécom λόγω της επιλογής να εξακολουεί να απασχολεί δημοσίους υπαλλήλους.

59. Τέλος, πρέπει να εξετασθεί, ενόψει της υποχρεώσεως του δικαστή να εξετάσει την ύπαρξη ενδεχόμενης αντιφάσεως στην αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως, αν υπάρχει αντίφαση μεταξύ, αφενός, της αιτιολογικής σκέψεως 97 της επίδικης αποφάσεως (στην οποία αναφέρεται ότι «[η] διάθεση δημοσίων υπαλλήλων εκπαιδευμένων από το κράτος στη France Télécom χωρίς κανένα αντιστάθμισμα για τις καταβαλλόμενες ή τις προς καταβολή συντάξεις θα παρείχε σαφές πλεονέκτημα σε αυτήν την επιχείρηση») και, αφετέρου, της αιτιολογικής σκέψεως 102 της αποφάσεως αυτής (όπου αναφέρεται ότι «για να εκτιμηθεί η κατάσταση της France Télécom, πρέπει να ληφθεί υπόψη ως κατάσταση αναφοράς η κατάσταση μιας επιχείρησης, δημόσιας ή ιδιωτικής, που θα απασχολούσε προσωπικό από δημοσίους υπαλλήλους οι οποίοι διατήρησαν αυτό το καθεστώς») καθώς και η αναφορά στον συντελεστή ισότητας μεταξύ ανταγωνιστών κατά την εξέταση της συμβατότητας της ενισχύσεως δυνάμει του άρθρου 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ.

60. Συναφώς, παρατηρείται ότι, με την αιτιολογική σκέψη 97 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή είχε την πρόθεση να απαντήσει στην επιχειρηματολογία ότι ο νόμος του 1990 προκάλεσε στη France Télécom διαρθρωτικό μειονέκτημα.

61. Όσον αφορά την αιτιολογική σκέψη 102 της ως άνω αποφάσεως, αποσκοπούσε στη συσχέτιση με την ειδική περίπτωση της La Poste, η οποία αφορούσε μέτρο πανομοιότυπο προς την παρούσα περίπτωση. Στην ως άνω αιτιολογική σκέψη, η Επιτροπή υπογράμμισε ειδικότερα ότι η λογική και οι διατάξεις του «συνταξιοδοτικού καθεστώτος των δημοσίων υπαλλήλων της France Télécom πριν τη μεταρρύθμιση του 1996 ήταν οι ίδιες με αυτές του συγκρίσιμου καθεστώτος που εφαρμοζόταν στη La Poste την ίδια περίοδο».

62. Όσον αφορά τη μνεία του συντελεστή ισότητας μεταξύ ανταγωνιστών στο πλαίσιο της εξετάσεως της συμβατότητας της ενισχύσεως, αυτή οφείλεται, όπως ορθώς διευκρίνισε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στο γεγονός ότι η ημερομηνία αναφοράς για τον εντοπισμό του πλεονεκτήματος που συνιστά την ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ είναι διαφορετική εν προκειμένω από αυτή που έχει σημασία για την εξέταση της συμβατότητας της ενισχύσεως κατά την παράγραφο 3, στοιχείο γ', του ιδίου άρθρου. Το πλεονέκτημα πρέπει να εντοπίζεται βάσει των αποτελεσμάτων που παρήχθησαν ήδη από την ημερομηνία θεσπίσεως του επίδικου μέτρου. Αντιθέτως, η εξέταση της συμβατότητας μέτρου ενισχύσεως έχει κατ' εξοχήν μελλοντικό χαρακτήρα και απαιτεί να ληφθεί υπόψη μια κατάσταση πλήρους απελευθερώσεως των αγορών τηλεπικοινωνιών και εξαφανίσεως των πλεονεκτημάτων και των δεσμεύσεων που αντιμετωπίζουν ορισμένοι ιστορικοί φορείς λόγω της υπάρξεως παλαιών κρατικών μονοπωλίων.

63. Κατά συνέπεια, είμαι της γνώμης ότι η επίδικη απόφαση δεν περιλαμβάνει αντιφάσεις ως προς το σημείο αυτό και ότι πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

2. Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμηση του επιλεκτικού χαρακτήρα του επίδικου μέτρου

64. Η Orange θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 52 και 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επίδικο μέτρο ήταν επιλεκτικό καθόσον αφορούσε μόνο την Orange. Είναι της γνώμης ότι ένα ατομικό κρατικό μέτρο είναι επιλεκτικό μόνον εάν ευνοεί δεδομένη επιχείρηση σε σχέση με άλλες επιχειρήσεις που βρίσκονται σε παρεμφερή πραγματική και νομική κατάσταση. Η Orange εκτιμά ότι, εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να θεωρήσει ότι ο όρος της επιλεκτικότητας συνέτρεχε άνευ ετέρου για τον λόγο ότι το επίδικο μέτρο έχει σαφώς χαρακτήρα ad hoc μέτρου.

65. Εμμένω στην άποψη ότι το σκέλος αυτό πρέπει να απορριφθεί.

66. Όπως ανέφερα προσφάτως στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Επιτροπή κατά MOL[26], η εξέταση του όρου της επιλεκτικότητας που προβλέπει το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ έχει νόημα μόνον όταν αμφισβητείται η συμβατότητα κρατικού μέτρου γενικής εφαρμογής.

67. Πράγματι, η σημασία της εν λόγω προϋποθέσεως της επιλεκτικότητας διαφοροποιείται αναλόγως του τρόπου θεωρήσεως του επίμαχου μέτρου, ήτοι ως ατομικής ενισχύσεως ή ως γενικού καθεστώτος ενισχύσεων. Κατά την αξιολόγηση μέτρου ατομικής φύσεως, η διαπίστωση του οικονομικού πλεονεκτήματος συνηγορεί κατ' αρχήν υπέρ του «ειδικού» και, συνεπώς, ομοίως υπέρ του επιλεκτικού χαρακτήρα του. Αντιθέτως, στο πλαίσιο της εξετάσεως καθεστώτος γενικής φύσεως, η επιλεκτικότητα καθιστά δυνατή την εξακρίβωση του κατά πόσον το φερόμενο ως πλεονέκτημα, μολονότι απευθύνεται στο σύνολο των επιχειρήσεων, ευνοεί στην πραγματικότητα και λαμβανομένων υπόψη των εφαρμοζόμενων αντικειμενικών κριτηρίων ορισμένα είδη επιχειρήσεων ή ομάδες επιχειρήσεων[27].

68. Το Δικαστήριο διευκρίνισε, συναφώς, ότι στην περίπτωση ατομικής ενισχύσεως βάσει της διαπιστώσεως του οικονομικού πλεονεκτήματος μπορεί, κατ' αρχήν, να τεκμαίρεται ο επιλεκτικός χαρακτήρας του μέτρου[28], τούτο δε, κατά τη γνώμη μου, ανεξαρτήτως του αν υπάρχουν ή όχι στις σχετικές αγορές φορείς που βρίσκονται σε παρεμφερή πραγματική και νομική κατάσταση.

69. Πάντως, το επίδικο εν προκειμένω μέτρο, το οποίο συνίσταται στην ελάφρυνση των επιβαρύνσεων που αφορούν μόνο τις συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων της France Télécom, όπως προκύπτει από τη ρύθμιση που καθιερώθηκε με τον νόμο του 1996, έχει αναντίρρητα ατομικό χαρακτήρα. Η προτεινόμενη από την Orange εξέταση του επιλεκτικού χαρακτήρα του επίδικου μέτρου στερείται, στο πλαίσιο αυτό, νοήματος.

70. Η νομολογία που επικαλείται η αναιρεσείουσα, η οποία αφορά νομοθετικά μέτρα γενικής εφαρμογής, δεν της παρέχει συναφώς κανένα έρεισμα.

71. Πράγματι, προκειμένου, κατ' αρχάς, για την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση 3M Italia[29], επισημαίνεται ότι αφορούσε την προσβολή, ενώπιον του Ιταλού δικαστή, εθνικής διατάξεως φορολογικής φύσεως[30], μεταξύ άλλων υπό το πρίσμα του δικαίου των κρατικών ενισχύσεων. Κληθέν να παράσχει διευκρινίσεις ως προς το αν και κατά πόσον στην περίπτωση της επίδικης κρατικής παρεμβάσεως συνέτρεχε ο όρος της επιλεκτικότητας του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο έκρινε ότι, για να εκτιμήσει αν ένα μέτρο, το οποίο ρητώς χαρακτήρισε ως «γενικής

26 — Βλ. τις προτάσεις μου στην υπόθεση Επιτροπή κατά MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:32, σημείο 47). Βλ. απόφαση Επιτροπή κατά MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, σκέψη 60).

27 — Βλ. τις προτάσεις μου στην υπόθεση Επιτροπή κατά MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:32, σημεία 50 έως 52).

28 — Βλ. απόφαση Επιτροπή κατά MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, σκέψη 60).

29 — C-417/10, EU:C:2012:184.

30 — Ήτοι το άρθρο 3, παράγραφος 2 bis, στοιχείο b, του νομοθετικού διατάγματος 40/2010 (*GURI* αριθ. 71, της 26ης Μαρτίου 2010), το οποίο κατέστη, κατόπιν τροποποιήσεων, ο νόμος 73/2010 (*GURI* αριθ. 120, της 25ης Μαΐου 2010).

ισχύος» [31], είχε επιλεκτικό χαρακτήρα, έπρεπε να εξετάσει αν, στο πλαίσιο δεδομένου νομικού καθεστώτος, το μέτρο αυτό συνιστούσε πλεονέκτημα για ορισμένες επιχειρήσεις σε σχέση με άλλες που βρίσκονται σε παρεμφερή πραγματική και νομική κατάσταση. Η τελευταία αυτή σκέψη όχι μόνο δεν στηρίζει την άποψη της Orange, αλλά επιβεβαιώνει την ιδέα ότι η εξέταση της επιλεκτικότητας ενός μέτρου έχει νόημα μόνο στην περίπτωση μέτρου γενικής φύσεως που διακρίνει μεταξύ επιχειρήσεων «όταν η διαφοροποίηση αυτή δεν προκύπτει από τη φύση ή την οικονομία του συστήματος στο οποίο εντάσσ[εται] τ[ο] μέτρ[ο] αυτ[ό]» [32].

72. Ομοίως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Τράπεζα Eurobank Ergasias (C-690/13, EU:C:2015:235), αμφισβητήθηκαν τα προνόμια που θεσπίσθηκαν υπέρ του τραπεζικού οργανισμού Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος ΑΕ (ΑΤΕ), με τον νόμο 4332/1929 [33], δηλαδή η απαλλαγή από ορισμένα τέλη, το δικαίωμα μονομερούς εγγραφής υποθήκης σε ακίνητα των οφειλετών της, αγροτών ή άλλων προσώπων που ασκούν παρεμφερή δραστηριότητα, το δικαίωμα επισπεύσεως αναγκαστικής εκτελέσεως με απλό ιδιωτικό έγγραφο και απαλλαγή από τέλη και δικαιώματα για την εγγραφή τέτοιας υποθήκης, καθώς και για την ως άνω αναγκαστική εκτέλεση. Στο πλαίσιο αυτό, επιληφθέν αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως προκειμένου να καθοριστεί αν αυτό το εθνικό μέτρο μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως «κρατική ενίσχυση», κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (νυν άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ), το Δικαστήριο διαπίστωσε απλώς ότι «δεν προ[έκυπτε] από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο εάν οι λοιπές τράπεζες [ετύγχαναν] τέτοιας απαλλαγής, πράγμα που θα αποτελούσε ένδειξη για τον επιλεκτικό χαρακτήρα του μέτρου αυτού».

3. Επί του τρίτου σκέλους, το οποίο αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμηση του κριτηρίου του επηρεασμού του ανταγωνισμού

73. Η Orange προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και παρέβη την υποχρέωσή του προς αιτιολόγηση, καθόσον εκτίμησε, στις σκέψεις 63 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι συνέτρεχε το κριτήριο του επηρεασμού του ανταγωνισμού, εφόσον οι χρηματοοικονομικοί πόροι τους οποίους απελευθέρωσε το επίδικο μέτρο ευνόησαν την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων της Orange στις αγορές που είχαν ανοίξει πρόσφατα στον ανταγωνισμό και ότι αναγνώρισε ότι το εν λόγω μέτρο ήταν αναγκαίο για να της παράσχει τη δυνατότητα να συμμετάσχει στην ανάπτυξη του ανταγωνισμού. Υποστηρίζει, ιδίως, ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε, κατά το πέρας της εξετάσεως των εκτιμήσεων της Επιτροπής, να καταλήξει ότι δεν είχε εγκύρως αποδειχθεί η ύπαρξη αντίθετου προς τους κανόνες του ανταγωνισμού αποτελέσματος, εφόσον το ορισθέν πλαίσιο αναφοράς περιελάμβανε μόνο την Orange και ότι η ίδια η Επιτροπή αναγνώρισε ότι το επίμαχο μέτρο ήταν αναγκαίο για να διασφαλιστεί ανταγωνισμός με βάση το κριτήριο της αποδόσεως σε μια αγορά που άνοιγε στον ανταγωνισμό.

74. Κατ' εμέ, το τελευταίο αυτό σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

75. Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας, είμαι της γνώμης ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκθέτει σαφώς τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο επικύρωσε την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς την προϋπόθεση σχετικά με τη στρέβλωση του ανταγωνισμού. Η αιτιολογία που διατυπώθηκε παρέσχε τη δυνατότητα, σύμφωνα με τις απαιτήσεις που απορρέουν από την πάγια νομολογία στον τομέα αυτόν [34], στους μεν ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του στο πλαίσιο αναιρέσεως.

31 — Βλ. σκέψη 39 της αποφάσεως αυτής.

32 — Βλ. σκέψεις 40 έως 43 της εν λόγω αποφάσεως.

33 — ΦΕΚ Α' 283.

34 — Βλ., μεταξύ πολλών υποθέσεων, αποφάσεις ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. (C-201/09 P και C-216/09 P, EU:C:2011:190, σκέψη 78)· Land Burgenland κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-214/12 P, C-215/12 P και C-223/12 P, EU:C:2013:682, σκέψη 81), καθώς και Γαλλία κατά Επιτροπής (C-559/12 P, EU:C:2014:217, σκέψη 88).

76. Κατά τα λοιπά, εκτιμώ ότι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου δεν είναι εσφαλμένες. Ειδικότερα, το γεγονός, το οποίο αναγνώρισε άλλωστε η Orange, ότι οι χρηματοοικονομικοί πόροι που απελευθερώθηκαν με το εν λόγω μέτρο, του οποίου η τρέχουσα αξία ανερχόταν το 1996 σε περισσότερα από 13 δισεκατομμύρια ευρώ, ευνόησαν την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων της αναιρεσείουσας καταδεικνύει ακριβώς ότι το μέτρο αυτό είχε συνέπειες, έστω δυνητικές, για τον ανταγωνισμό, τούτο δε ανεξαρτήτως του ζητήματος ποιο σκοπό, ενδεχομένως κοινού συμφέροντος, επιδίωκε το μέτρο αυτό.

77. Βάσει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω να απορριφθεί ο πρώτος λόγος αναιρέσεως.

Γ — *Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμησή του σχετικά με τη συμβατότητα του επίδικου μέτρου προς την εσωτερική αγορά*

1. Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αντλείται από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως του Γενικού Δικαστηρίου κατά την εκτίμηση της σκοπιμότητας της έκτακτης κατ' αποκοπή εισφοράς

78. Η Orange εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που του υποβλήθηκαν και παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθόσον εκτίμησε, στις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γράμμα του άρθρου 30 του νόμου του 1990, το οποίο τροποποιήθηκε από το άρθρο 6 του νόμου του 1996, δεν αποκλείει την ερμηνεία ότι η έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά δεν συνιστά κοινωνική ασφαλιστική εισφορά, αλλά επιδίωκε άλλους σκοπούς και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον θεώρησε ότι το γεγονός ότι στην εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα δεν λαμβάνονται υπόψη οι κίνδυνοι που δεν είναι κοινοί μεταξύ μισθωτών και δημοσίων υπαλλήλων δεν μπορούσε να αντισταθμιστεί από την εν λόγω εισφορά.

79. Είμαι της γνώμης ότι το σκέλος αυτό της επιχειρηματολογίας της αναιρεσείουσας δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

80. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο έλεγχος της παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικά ως εξαίρεση από την αρχή ότι δεν απόκειται στο Δικαστήριο να ελέγξει τα πραγματικά περιστατικά στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης, επιβάλλει να διευκρινισθεί αν από τα έγγραφα συνάγεται προδήλως ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο του νόμου του 1996 [35].

81. Ειδικότερα, πρόκειται για τον καθορισμό του αν οι εκτιμήσεις που διατυπώνονται στις σκέψεις 92 και 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως προς τη φύση των επίδικων εισφορών του άρθρου 6 του νόμου του 1996 είναι προδήλως εσφαλμένες.

82. Δεν θεωρώ ότι αυτό ισχύει εν προκειμένω.

83. Όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, το άρθρο 30 του νόμου του 1990, το οποίο τροποποιήθηκε από το άρθρο 6 του νόμου του 1996, επιβάλλει στη France Télécom την υποχρέωση να καταβάλλει στο Δημόσιο Ταμείο, ως αντιστάθμισμα για τη διεκπεραίωση και καταβολή από το Δημόσιο των συντάξεων που χορηγούνται στους δημοσίους υπαλλήλους, αφενός, «εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα [της οποίας] το ύψος υπολογίζεται κατά τρόπο ώστε να εξισώνονται τα επίπεδα των κοινωνικών ασφαλιστικών εισφορών και των φορολογικών υποχρεώσεων επί των

35 — Ως σχετικά πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα της φύσεως του ελέγχου στον οποίο προβαίνει το Δικαστήριο όσον αφορά το περιεχόμενο του επίμαχου εθνικού δικαίου, βλ. την προσέγγιση που υιοθετήθηκε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής (C-559/12 P, EU:C:2014:217, σκέψεις 78 έως 83).

μισθών μεταξύ της France Télécom και των άλλων επιχειρήσεων του τομέα των τηλεπικοινωνιών που υπάγονται στο κοινό καθεστώς των κοινωνικών ασφαλιστικών εισφορών» (βλ. στοιχείο c της διατάξεως αυτής). Η διάταξη αυτή επιβάλλει, αφετέρου, στο στοιχείο d, «έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά, το ύψος και οι τρόποι καταβολής της οποίας θα καθοριστούν με τον νόμο του προϋπολογισμού».

84. Επικυρώνοντας, στις σκέψεις 92 έως 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι, σε αντιδιαστολή προς την έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά, η εργοδοτική εισφορά δεν είχε ως στόχο να επιτευχθεί ο συντελεστής ισότητας μεταξύ ανταγωνιστών και ότι, κατά συνέπεια, η μη συνεκτίμηση των μη κοινών κινδύνων στην εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα δεν μπορούσε να αντισταθμιστεί από την έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά ούτε, κατά τη γνώμη μου, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, η οποία πρέπει να ελεγχθεί στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας.

85. Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν εξετάζεται μόνο το ζήτημα αν η έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά του άρθρου 30 του νόμου του 1996 συνιστά ή όχι «κοινωνική ασφαλιστική εισφορά» για την Orange, αλλά επιχειρείται να καθοριστεί αν η εισφορά αυτή προοριζόταν πράγματι, όπως η εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα, για τη διασφάλιση του συντελεστή ισότητας μεταξύ ανταγωνιστών. Το Γενικό Δικαστήριο αποσκοπούσε έτσι να απαντήσει σε επιχειρηματολογία, η οποία προβλήθηκε ακριβώς από την αναιρεσείουσα και εκτέθηκε στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τη σχέση που πρέπει να διαπιστωθεί μεταξύ του υπολοίπου της έκτακτης κατ' αποκοπή εισφοράς και της καταβολής της εργοδοτικής εισφοράς.

86. Περαιτέρω, είμαι της γνώμης ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 92 έως 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στερούνται αιτιολογίας. Είναι, πράγματι, σαφές ότι το Γενικό Δικαστήριο απάντησε επαρκώς κατά νόμο στα επιχειρήματα που προέβαλε στο πλαίσιο αυτό η αναιρεσείουσα. Οι σκέψεις αυτές μπορούν να παράσχουν στην αναιρεσείουσα τη δυνατότητα να λάβει γνώση των λόγων για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την επιχειρηματολογία αυτή καθώς και στο Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του [36].

87. Τέλος, με το πρόσχημα της πλάνης περί το δίκαιο του Γενικού Δικαστηρίου, φρονώ ότι η αναιρεσείουσα επιδιώκει στην πραγματικότητα να αμφισβητήσει την ορθότητα της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο. Η εκτίμηση, όμως, αυτή δεν συνιστά νομικό ζήτημα υπαγόμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου [37].

2. Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως προς αιτιολόγηση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου κατά την εκτίμηση του «νομικού προηγουμένου La Poste» [38]

88. Η Orange εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως καθόσον περιορίσθηκε, στις σκέψεις 99 έως 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να επαναλάβει τις εκτιμήσεις της Επιτροπής χωρίς να προβεί στην ανάλυση των επιχειρημάτων που προέβαλε η Orange προς ανατροπή των εκτιμήσεων αυτών. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τα άλλα επιχειρήματα που προέβαλε η Orange προκειμένου να αποδείξει ότι κακώς η Επιτροπή επιφύλαξε διαφορετική μεταχείριση στη μεταρρύθμιση των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που εργάζονται στην Orange και σε αυτή των δημοσίων υπαλλήλων που εργάζονται στη La Poste.

36 — Βλ. την παρατεθείσα στην υποσημείωση 33 νομολογία.

37 — Απόφαση Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Alliance One International κ.λπ. (C-628/10 P και C-14/11 P, EU:C:2012:479, σκέψη 85 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 — Απόφαση 2008/204/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Οκτωβρίου 2007, σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που χορηγούνται από τη Γαλλία για τη μεταρρύθμιση του τρόπου χρηματοδότησης των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που υπάγονται στα Ταχυδρομεία (ΕΕ 2008, L 63, σ. 16).

89. Είμαι της γνώμης ότι τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο του υπό εξέταση σκέλους πρέπει να κριθούν αλυσιτελή, εφόσον στρέφονται κατά αιτιολογίας της οποίας η ακύρωση δεν μπορεί να επιφέρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως [39].

90. Επιβάλλεται, πράγματι, να τονιστεί ότι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 99 έως 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τη σημασία που πρέπει να αποδοθεί στην απόφαση 2008/204 παρατίθενται επαλλήλως, όπως προκύπτει σαφώς από τη χρήση, στην αρχή της σκέψεως 99 της αποφάσεως αυτής, της εκφράσεως «Επιπροσθέτως».

91. Συναφώς, επιβάλλεται να διευκρινιστεί ότι, με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου που προβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα υποστήριξε, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή, αρνούμενη να εφαρμόσει στην παρούσα διαδικασία την ίδια συλλογιστική με αυτή που εφάρμοσε στην απόφαση 2008/204, όσον αφορά μεταρρύθμιση παρεμφερή προς αυτή που εφαρμόσθηκε για την αναιρεσείουσα, υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη εκτιμήσεως περί το δίκαιο και παραβίασε τις αρχές της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της ίσης μεταχειρίσεως [40].

92. Απαντώντας στα επιχειρήματα αυτά, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, όπως είχε τονίσει η Επιτροπή, η νομιμότητα αποφάσεως της Επιτροπής που διαπιστώνει ότι μια ενίσχυση δεν πληροί τις προϋποθέσεις εφαρμογής της εξαιρέσεως αυτής πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά στο πλαίσιο του άρθρου 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ και όχι υπό το πρίσμα υποτιθέμενης προηγούμενης πρακτικής [41].

93. Συμπληρωματικά και μόνο το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 152 έως 165 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή απέκλεισε το ενδεχόμενο να βρίσκονται η La Poste και η France Télécom, κατά τη χρονική περίοδο των αντίστοιχων μεταρρυθμίσεων που τις αφορούν, σε παρεμφερή πραγματική και νομική κατάσταση [42]. Όσον αφορά, ιδίως, την εκτίμηση της έκτακτης κατ' αποκοπή εισφοράς στις δύο περιπτώσεις, κατά της οποίας βάλλει εν προκειμένω η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο όρος που επιβάλλει την εκ νέου διάθεση της έκτακτης εισφοράς της La Poste καθορίστηκε αφού προηγουμένως η Επιτροπή είχε κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας. Το γεγονός αυτό της παρέσχε τη δυνατότητα να εκτιμήσει την εν λόγω εισφορά υπό το πρίσμα του συντελεστή ισότητας μεταξύ ανταγωνιστών, ενώ η έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά στην περίπτωση της France Télécom επιβλήθηκε πολύ πριν και εκτός του πλαισίου της διαδικασίας που κίνησε η Επιτροπή [43].

94. Δεδομένου ότι το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως κρίνεται αλυσιτελές, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής.

39 — Βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις Aéroports de Paris κατά Επιτροπής (C-82/01 P, EU:C:2002:617, σκέψεις 41 και 67 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία)· Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 148 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), καθώς και InnoLux κατά Επιτροπής (C-231/14 P, EU:C:2015:451, σκέψη 83).

40 — Βλ. σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

41 — Βλ. σκέψη 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

42 — Βλ. σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

43 — Βλ. σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Δ — *Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμησή του όσον αφορά τη χρονική περίοδο κατά την οποία η ενίσχυση εξουδετερώνεται από την έκτακτη κατ' αποκοπή εισφορά*

95. Η Orange υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά και προέβη σε υποκατάσταση αιτιολογίας, καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 107 και 108 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η κατάργηση των εισφορών αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως αποτελούσε τμήμα της ενισχύσεως που ορίζεται στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως, ενώ στην αιτιολογική σκέψη 119 της προσβαλλομένης αποφάσεως επισημαίνεται απλώς ότι η επίδικη ενίσχυση συνίσταται στη μείωση του αντισταθμίσματος που συνιστά η εργοδοτική εισφορά χωρίς μνεία των επιβαρύνσεων αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως.

96. Με την επιχειρηματολογία της, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι προέβη πεπλανημένως σε υποκατάσταση αιτιολογίας όσον αφορά τον ακριβή ορισμό της επίμαχης ενισχύσεως.

97. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν με πείθει.

98. Βεβαίως, στη σκέψη 107 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο τόνισε ότι «[ήταν] αληθές, δυστυχώς, ότι η αιτιολογική σκέψη 119 της [επίδικης] αποφάσεως, η οποία [περιελάμβανε] το συμπέρασμα περί της υπάρξεως ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, [ανέφερε] απλώς ότι η ενίσχυση [συνίστατο] στη μείωση του "αντισταθμίσματος που συνιστά η εργοδοτική εισφορά" χωρίς μνεία των επιβαρύνσεων αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως».

99. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, παρά την εν λόγω ασάφεια του ορισμού που περιέχει η επίδικη απόφαση, «τόσο από το πλαίσιο της [επίδικης] αποφάσεως, όσο και από το άρθρο 1 αυτής [συναγόταν] ότι η ενίσχυση [συνίστατο], κατά την Επιτροπή, στη μείωση του αντισταθμίσματος που κατέβαλε στο παρελθόν η αναιρεσείουσα, πράγμα που [περιελάμβανε] κατ' ανάγκη όλες τις επιβαρύνσεις της αναιρεσείουσας πριν από την έναρξη ισχύος του επίδικου μέτρου».

100. Λαμβανομένης υπόψη της ως άνω τελευταίας σκέψεως και διευκρινιζομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο ρητώς αναφέρθηκε στον ορισμό της ενισχύσεως κατά το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως[44] καθώς και στις ενδείξεις που περιλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 18 (περιλαμβανομένου και του πίνακα 1) και 105 της αποφάσεως αυτής[45], ορθώς, κατά τη γνώμη μου, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει[46].

101. Για το σύνολο των προεκτεθέντων λόγων, φρονώ ότι επιβάλλεται η απόρριψη του τελευταίου λόγου αναιρέσεως και, συνεπώς, η απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως στο σύνολό της.

V – Πρόταση

102. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως ακολούθως:

1) Απορρίπτει την αναίρεση.

2) Καταδικάζει την Orange SA στα δικαστικά έξοδα.

44 — Βλ. σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

45 — Βλ. σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

46 — Βλ. σκέψη 109 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.